

“ಹೌದು... ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಿಡು. ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಕುಡಿಯಬೇಕು.”

ಬಾ ಅದನ್ನಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಹೋದರು. ಬಾಪೂ, “ಪೂಲ್ ನೀನು ಹೋಗಬಹುದು...” ಎಂದರು.

“ಬಾಪೂ.”

“ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.”

ಪೂಲ್ನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋದರು. ಕರುವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಾ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಳಿಗೆ ಕೈಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕೋಸಂಬಿ ಬಂದು ನಿಂತರು.

“ಬಾಪೂ ಹೇಗಿದ್ದಾರೆ?”

“ಹೊಸ ಔಷಧಿ ಏನೋ ಶುರುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದರು ಪೂಲ್ನಿಂದ.

ಕೋಸಂಬಿಯ ಮುಖ ಅರಳಿತು, “ಒಳ್ಳೆಯದು” ಎಂದರು.

“ಹುಚ್ಚುತನದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಾಗಿದೆ.”

“ಹೌದು... ಅವರದು ಎಲ್ಲವೂ ಹುಚ್ಚುತನವೇ... ಆದರೆ ಅವರು ಜೀವಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ... ಇನ್ನು ಭಯವಿಲ್ಲ” ಕೋಸಂಬಿ ಕಾರ್ಯಾಲಯದ ಕಟ್ಟಡದ ಕಡೆ ನಡೆದು ಹೋದರು.

ಪೂಲ್ನಿಂದ ಅಡುಗೆಯ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದರು. ಬಾ ಒಲೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಹಿಟ್ಟು ಅಳೆದು ದೊಡ್ಡ ತಟಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಚೋಟು. ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಲವತ್ತು ಜನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಊಟಮಾಡುವುದು.

ಬಾ ಬಳಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಪೂಲ್ನಿಂದ ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದು? “ಬಾ.”

“ಏನು ಮಗು?”

“ನಿನ್ನೆ ಭೈರಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದರು...”

ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿದಾಗ ಪೂಲ್ನಿಂದ ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡರು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಮ್ಮನ ಬಳಿ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿದ ಸಣ್ಣ ಮಗುವಿನಂತೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಬಾ ಅವರ ಚಂಚಲತೆಯಿಲ್ಲದ ತಿಳಿಯಾದ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಮತ್ತಷ್ಟು ನಿರುಕ್ತರಾದರು. “ನನಗೆ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದೆ ಅಮ್ಮ.”

ಬಾ, “ಭಯ ಬೇಡ” ಎಂದರು. “ಅವರು ಹಾಗೇನೂ ಸಾಯಲಾರರು... ಅವರನ್ನು ಜೀವಂತವಾಗಿರಿಸುವಂತಹವು ಬಹಳ ಇವೆ. ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವರು ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷ ಹೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.” ತಕ್ಷಣ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಲು ತಾಕಿದಂತೆ ಮುಗುಳ್ಳುಗುವಿನಿಂದ ಬಾ ಮುಖ ಅರಳಿತು. “ಅವರಿಂದ ಎಂದಿಗೂ ಬಯಸಿದರೂ ಸಾಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ... ಕೊನೆಯ ಕ್ಷಣದವರೆಗೆ ಅವರು ಬೇಸರಗೊಳ್ಳುವುದೂ ಇಲ್ಲ.”

ಚಿಮನ್ ಲಾಲ್ ಓಡಿಬಂದರು. “ಒಬ್ಬ ಭೈರಾಗಿ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ... ಕೋಪದಿಂದ ಏನನ್ನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಅವರನ್ನು ಹೊರಗೆ ನಿಲ್ಲಲು ಹೇಳಿದೆ.”

ಪೂಲ್ನಿಂದ ಓಡಿಹೋದಾಗ ಭೈರಾಗಿ ಉರಿಯುತ್ತಾ ಹೊಸಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಪೂಲ್ನಿಂದ ಹತ್ತಿರ ಹೋದಾಗ, “ಯಾರು ಇದನ್ನು ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದ್ದು? ಏನಿದೆಲ್ಲಾ?” ಎಂದರು. ದನಿ ನಡುಗಿತು. ಗಲ್ಲ ಅಲುಗಿ ಗಡ್ಡ ಆಡಿತು.

“ಬಾಪೂನೇ.”

“ನಾನು ಅವರನ್ನು ಈಗಲೇ ನೋಡಬೇಕು.”

“ಧಾರಾಳವಾಗಿ ನೋಡಬಹುದು” ಎಂದರು ಪೂಲ್ನಿಂದ. “ಬನ್ನಿ.”